

אבוקה לעוור

אמר רבי יוסי, כל ימי הייתי מצטער על מקרא זה, "וְהָיִיתָ מְמַשֵּׁשׁ בְּצִהְרִים כְּאֶשֶׁר מְמַשֵּׁשׁ הָעוֹר בְּאַפְלָה וְלֹא תִצְלַח אֶת דְּרָכֶיךָ וְהָיִיתָ אֶדְ עֶשֶׂק וְגִזוּל כֹּל הַיָּמִים וְאֵין מוֹשִׁיעַ" (דברים כ"ח כ"ט), וכי מה אכפת לו לעור בין אפילה לאורה.

עד שבא מעשה לידי, פעם אחת הייתי מהלך באישון לילה ואפלה, וראיתי סומא שהיה מהלך בדרך, ואבוקה בידו. אמרתי לו, בני, אבוקה זו למה לך.

אמר לי, כל זמן שאבוקה בידי, בני אדם רואים אותי, ומצילים אותי מן הפחתים [=גומות] ומן הקוצים ומן הברקנים.

לא ראה מימיו	סומא	פוחח	קטן	
לא	לא	לא	כן	לקרוא בתורה
כן	כן	כן	כן	לתרגם
מחלוקת	כן	כן	לא	לפרוס את שמע
כן	כן	לא	לא	לעבור לפני התיבה
לא	לא	לא	לא	לשאת כפים

דברים הפוסלים את הכהנים מנשיאת כפים

א. מומים בפניו או בידיו או ברגליו.

במסכת חגיגה מבואר, שהמסתכל בכהנים בשעה שנושאים כפיהם, עיניו כהות, לפי שהשכינה שורה על ידיהם. ולפיכך אמרו, שכל כהן שיש בו מום בפניו או ידיו או רגליו, לא ישא את כפיו, כי פניו ידיו ורגליו מגולות בשעת הברכה, [פניו וידיו מגולות תמיד, ורגליו מגולות בשעת הברכה, כמבואר במסכת סוטה שהנושא כפיו חולץ מנעליו], וכשיש בהם מום, העם מסתכלים באותם מומים, ועל ידי זה יראו את ידיהם.

ובכלל מומי הפנים: (א) זבלגן [שעיניו זולפות דמעה]. (ב) סומא באחת מעיניו.

אמנם מבואר, שכל זה כשאין רגילים בו, אבל אם בני עירו רגילים בו, ואין מסתכלים במומו, רשאי לשאת את כפיו, גם כשהוא זבלגן, או סומא באחת מעיניו.